

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

KANATLI AT

SKOR

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz: Karanlıklar Diyarı
Tom, bu kez Avantia'nın iyi canavarlarını Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan kurtarmaya çalışıyor...

Avantia'nın iyi canavarları, Malvel'in yarattığı altı yeni ve korkunç canavar tarafından tutsak edildiler ve kötü büyücünün hüküm sürdüğü Karanlıklar Diyarı Gorgonia'ya götürüldüler. Tom, onları kurtarmak için arkadaşlarıyla bu korkunç diyara adım attı. Ekip, bu tehlikeli yolculukta bu kez korkunç yaratık Kanatlı At Skor ile karşılaşılıyor.

Karanlıklar Diyarı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Boğa-Adam Torgor
- Deniz Canavarı Narga
- Gorgon Köpeği Kaymon
- Dev Mamut Fildişi
- Akrep-Adam İğne

9 yaş ve üstü

₺ 5.00

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2012

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-14
KARANLIKLAR DİYARI
KANATLI AT SKOR**

Beast Quest
The Dark Realm
SKOR
The Winged Stallion
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-614-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2008

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Düzeltili: Tüvana Zararsız
Son okuma: Dilara Anıl Özgen
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kırşla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03 Faks: 0212 544 87 86

KANATLI AT

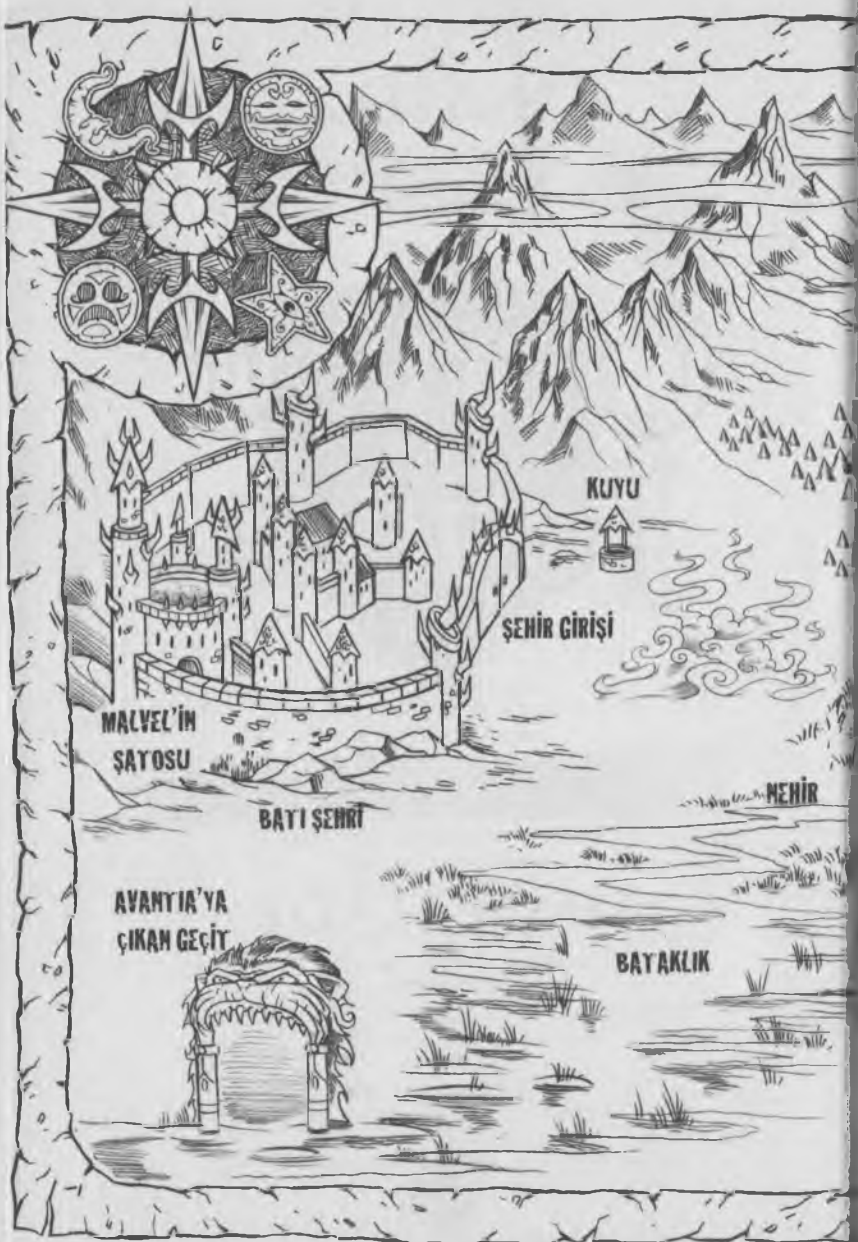
SKOR

Canavar
Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

ADAM BLADE

MALVEL'İN
ŞAYOSU

BAYI ŞEHİRİ

ŞEHİR GİRİŞİ

KUYU

MEHİR

AVANTIA'YA
ÇIKAN GEÇİT

BAYAKLIK

Gorgonia

KALUM'DAKİ ASİLER BÖLGESİ

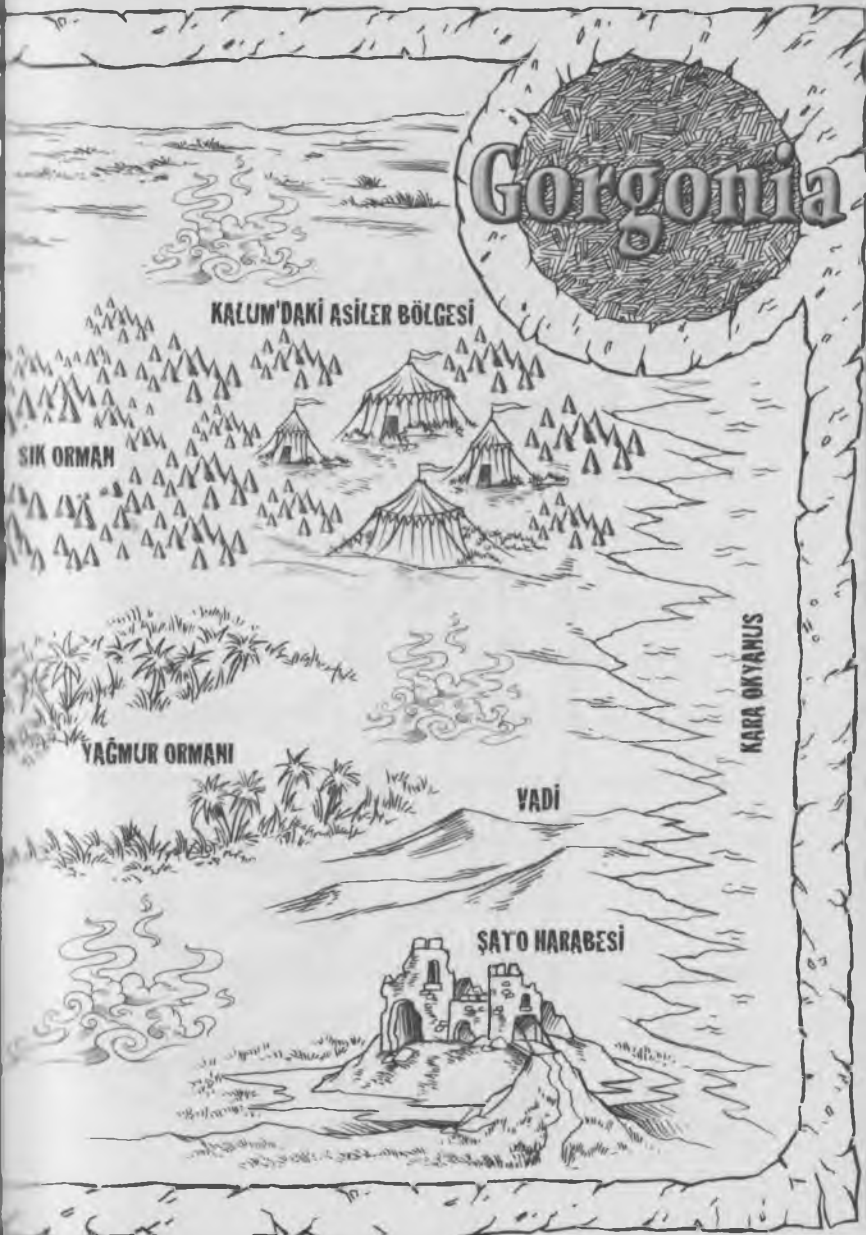
SIK ORMAN

KARA OKYANUS

YAĞMUR ORMANI

VADI

ŞAYO HARABESİ

Hoş geldin. Korkunç bir diyarın kapılarında, karanlığın eşiğinde duruyorsun. Burası Karanlık-lar Diyarı Gorgonia. Malvel'in hüküm sürdüğü bu diyarda gök kırmızı, su siyahtır. Kahramanın Tom ve onun arkadaşı Elenna bir sonraki Canavar Avını tamamlamak için buraya gelmek zorundalar.

Gorgonia'da hayal edebileceğin en ölümcül altı Canavar yaşıyor; Boğa-Adam Torgor, Kanatlı At Skor, Deniz Canavarı Narga, Gorgon Köpeği Kaymon, Dev Mamut Fildişi ve Akrep-Adam İğne. Hiçbir şey Tom ve Elenna'yı, karşılaşmak üzere oldukları Canavarlara hazırlayamaz. Önceki zaferlerinin hiçbir anlamı yok artık. Ancak güçlü olur ve kararlı davranırlarsa kurtulabilirler.

Bir kez daha Tom'un yolundan gitmeye cesaretin var mı? Sana geri dönmeni tavsiye ederim. Kahra-manlar inatçı olabilir ve maceralar cazip gelebilir

ama Tom'la birlikte olmaya karar verdiysen cesur ve korkusuz olmalısın. Aksi takdirde kesinlikle mahvolursun.

Adımlarına dikkat et...

Geçit Bekçisi Kerlo

GİRİŞ

Hallam, bulunduğu kasvetli yere baktı. Bir adım daha atacak cesareti kalmamıştı. Tepedeki dev yapraklar sağa sola hareket ederken, yağmur ormanlarının zemininde ışık oyunları meydana geliyordu. O kalın ağaç gövdelerinin ardında ya da dev eğreltiotlarının altında hangi yaratıkların saklandığını kim bilebilirdi ki?

Yosun tutmuş toprağın üzerinde yavaşça ilerledi. Ağaçların arasından tiz çığlıklar ve kuş sesleri geliyordu. Burası, onun ve diğer Gorgonialı

asilerin saklanmaya alışık olduğu ormanlara hiç benzemiyordu. O ormanlarda bir gezginin rastlayabileceği en kötü şey, bir yaban domuzu olurdu.

Fakat orman, artık güvenli bir yer değildi. Özellikle de Malvel, Gorgonia'yı kendine esir ettiğinden beri... Orduları, masum insanların köylerini yakarak asileri arıyordu. Ayrıca Canavarlar da vardı. Hallam, iki yoldaşının ölümünü hatırlayınca, ürperdi. Boğa-adam Torgor, ikisini de paramparça etmişti.

Hallam, seslerin geldiği yöne doğru ilerledi. Terden sıırıslık olmuş kıyafetleri, üstüne yapışmıştı. Bir sarmaşığın ensesine değdiğini hissetti. Onu itmek için elini uzattığında, bitkinin parmaklarının altından kaydığını hissetti. O da nesi! Sarmaşık değildi bu... bir yıldı!

"Ahh!" diye bağırdı Hallam, geriye doğru düşerken.

Yılan, bir adım ötesine düşmüş ve yerde kıvrılmıştı. Gözleri kan kırmızısı, pulları parlak sarıydı. Hallam, düştüğü yerde korkudan donakalmıştı. Yılan, gözlerini ona dikti. Çatal dilini dışarı uzatıp içeri çekti, başını salladı ve ardından uzaklaşıp gitti.

Hallam, üstüne yapışmış olan ıslak yaprakları silkeleyerek ayağa kalktı. Ağaçların arasına yöneldi. “Daha dikkatli olmalısın!” dedi kendi kendine.

Hallam, ağaçlarda yılan var mı, diye bakırken nereye bastığının farkında değildi. Birdenbire dev bir yamaçtan aşağıya doğru kaymaya başladı. Öylesine hızlı kayıyordu ki her iki yanındaki ağaçları bulanık görüyordu. Ardından, yamacın dibinde onu neyin beklediğini gördü...

Bir çukur dolusu çöreklenmiş engerek yılanı!

Yavaşlamaya çalıştı ancak çamur, çok kaygandı.

Tutunmaya çalıştığı sarmaşıklar elinden kayıyordu.

Ayaklarını toprağa sapladı ve ölümcül yılanlara bir adım kala durmayı başardı.

Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki tepesindeki kuşların sesini duymuyordu bile.

Hallam, titreyerek kendisini yukarı çekmeye çalıştı.

“Seni aptal!” diye mırıldandı kendi kendine. “Adımlarına dikkat etmezsen, Malvel’in askerleri seni bulacak!”

Gözlerini yılanlardan ayıramıyordu. Yağmur ormanından bir an önce çıkmak istiyordu.

Sırtının bir ağacın gövdesine dayandığını hissetti. Ağacı avuçlarıyla kavradı fakat avuçlarının altındaki gövde, yumuşacıktı... tüy gibi. Başının üzerinde sıcak bir soluk hisseden Hallam, arkasına döndü.

Tepesindeki dalların arasından, bir at başı görünüyordu. Ama bu, sıradan bir at değildi.

Hallam'ın tepesinde dikilmiş, ona bakıyordu. Bir Canavardı bu! Hallam'ın korkudan nefesi kesilmiş, midesine bir sancı saplanmıştı. Yaratığın dudakları geriye doğru çekildi ve sarı dişleri ortaya çıktı. Dişlerinin arasından salyalar sızıyordu.

Hallam, Canavarın altın toynaklarının karşısında dizlerinin üstüne çöktü. Atın bedeninin iki yanından dev kanatlar açıldı ve Canavar yükseldi. Güçlü bacaklarıyla tekmeler savurarak ağaçların arasında uçtu. Ardından başını eğerek, yere çömelmiş olan Hallam'a doğru çılglık attı. Canavarın gözlerinden çıkan gümüş ışıklar, ormandaki dev yaprakları aydınlattı. O sırada Canavar, korkunç dişleriyle Hallam'a yaklaşıyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM SUDAKİ GÖRÜNTÜ

“Seni temizlememiz gerekiyor,” dedi Elenna.

Tom ve arkadaşı, tozlu Gorgonia arazilerinden geçen ırmağın yanı başında durdular. Bu ırmak, Avantia'nın berrak nehirlerine hiç benzemiyordu. Burada su, kahverengi ve çamurluydu. Arada bir su yüzünde baloncuklar beliriyor ve patlayarak etrafa çürük kokulu sarı bir gaz saçıyordu.

Torgor'un korkunç baltası, Tom'u kolundan yaralamıştı. Elenna, kesikleri tedavi ediyordu. Alev Kuşu Epos'un verdiği iyileştirici pençenin gücü, Tom'un tüm yaraları iyileşmeden tükenmişti. Bir önceki macera, Tom'un o güne dek verdiği en zorlu mücadele olmuştu ama Tagus'u Torgor'un elinden kurtarmayı başarmıştı. Artık iyi Canavar, Malvel'in kötü büyüünden uzakta, Avantia'da güvendedi.

"Sence şifalı otlar işe yarar mı?" diye sordu Tom.

Elenna, Tom'un teyzesinin verdiği şifalı otları çıkarırken gülümsedi. Otları, matarasından aldığı suyla karıştırarak yoğun bir macun elde etti. Macunu Tom'un yaralarına sürerken, Gümüş de onları izliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Tom. Elenna olmasaydı, tüm o maceralardan nasıl sağ çıkardı bilmiyordu.

Kolundaki ağrı azalmaya başlamıştı.

"İşe yarıyor!" diye bağırdı.

Son Canavar avını uzun süre hatırlayacaktı. Torgor, o güne kadar karşılaştığı tüm Canavarlardan daha güçlüydü. Gorgonia'daki diğer Canavarlar da onun gibiye, Tom'un onları yenebilmek için tüm gücüne ve cesaretine ihtiyacı olacaktı.

Elenna, Tom'un yaralarını kumaş şeritlerle sararken, Gümüş birden fırladı ve ırmağın kıyısına giderek suya doğru havlamaya başladı.

Tom'un atı Fırtına da olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp yelesini salladı ve ırmağın kıyısından uzaklaştı.

"Fırtına ve Gümüş'ün nesi var?" diye sordu Elenna.

"Bir şey onları ürkütmüş olmalı," dedi Tom. Suya baktı. Irmak, artık akılmıyordu sanki. Su dalgalanınca, Gümüş, yüksek sesle uludu.

İki arkadaş ırmağa bakarken, suda bir şeyler belirmeye başlamıştı. Önce bir ağız, ardından

bir burun, sonra da iki göz gördüler. Görüntüyü çevreleyen dalgalar, uzun beyaz saçlara benziyordu. Ağız, hafifçe aralandı.

Elenna, hayretler içindeydi.

“Aduro!” dedi Tom.

Karşılardaki, Avantia'nın iyi büyücüsü, arkadaşları Aduro'ydu.

“Selamlar Tom ve Elenna,” dedi sudaki görüntü.

“Merhaba,” diye karşılık verdiler.

“Torgor'u yendiğiniz için bir kez daha tebrik ederim sizi,” dedi Aduro. “Tagus da Avantia'dan teşekkürlerini yolluyor.”

Elenna, Tom'un kolunu sıktı. Aduro, sözlerine devam etti.

“Ama bildiğiniz gibi, benim gücüm Gorgonia'da zayıflıyor. Dünyalar arası köprü, enerjimi tüketiyor. Sizinle uzun süre kalacak gücüm yok.”

“Anlat bize Aduro,” dedi Tom. “Bir sonraki görevimiz nedir?”

“Yeni bir Canavarın peşine düşmelisiniz,” dedi Aduro. “Adı Skor.”

Tom, Elenna'ya baktı. Elenna şaşkın bir halde omuzlarını silkti.

Aduro'nun yüzünün görüntüsü, bulanıklaşmaya başladı. Sesi artık uzaktan geliyor, sihri azalıyordu. "Dikkatli olun," diye fısıldadı. "Size son bir uyarıda bulunacağım: Tehlike hem topraktan hem de havadan gelecek. Unutmayın; topraktan ve havadan..."

Sonra görüntü, suya karışıp yok oldu.

"Gitti!" diye bağırdı Tom.

"Skor nedir?" dedi Elenna. "Topraktan ve havadan nasıl bir tehlike gelebilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Tom, "ama onun ne olduğunu öğrenmek zorundayız. Epos tehlikede, bunu zaten biliyoruz." Torgor'u yendikten sonra, alev kuşunun Tom'un kalkanındaki pençesi yanıp sönmeye başlamış, onları yardıma çağırmıştı.

Tom, kalkanını aldı ve sırtına yerleştirdi. Sihirli kemerini de beline bağladı. Kemerdeki deliklerden birinde, Torgor'dan aldığı kırmızı mücevher vardı. Tom, bu mücevher sayesinde, Canavarların ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Fakat kemerde beş delik daha vardı. Tom, bu maceranın sonunda hangi yeni güçleri kazanacağını merak ediyordu.

“Bakalım neyle karşılaşacağız?” dedi.

Elenna, Fırtına'nın sırtındaki çantayı açtı ve Malvel'in onlara verdiği haritayı çıkardı. Bu harita, onlara rehberlik eden sihirli Avantia parşömeninden farklı olarak hayvan derisinden yapılmıştı. Tom, Elenna yağlı, sararmış haritayı açmaya çalışırken irkildi.

“Bak!” dedi Elenna. “Bir patika.”

Harita, berbat kokuyordu. Tom, ona doğru

eğilirken nefesini tutmak zorunda kaldı. Haritanın renksiz yüzeyinde yeşil bir yol belirmişti.

Buldukları bölgeden ovalara doğru ilerliyordu.

Yol, kayalıklı dik tepelerin ve derelerin arasından geçiyor; kilometrelerce uzakta, uzun ağaçların

bulduğu bir bölgede sona eriyordu. Ağaçların arkasına gizlenmiş, minik bir alev kuşu gördüler.

“Bu, bir yağmur ormanı! İşte Epos orada!” dedi Tom.

“Bulduğu yer tehlikeli görünüyor,” dedi Elenna endişeyle.

Tom, elini Elenna'nın omzuna koyarak “Bugüne dek on üç Canavarı yendik,” dedi. “Eğer birlikte hareket edersek başarabiliriz.”

“Bu haritaya güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz,” dedi Elenna. “Malvel bizi ölüme yolluyor olabilir.”

Tom, başını salladı. “Malvel bize hangi tuzağı kurarsa kursun, hazırlıklı olacağız,” dedi haritayı katlayarak. Irmağın ötesine baktı. “Epos’un yardımımıza ihtiyacı var. Başarmak zorundayız!”

İKİNCİ BÖLÜM TEHLİKEYE DOĞRU

Fırtına, tozlu ovalarda dörtnala koşuyordu. Gümüş ise yorulmak bilmeden yanlarında ilerliyordu.

Gorgonia'nın güneşi, hortuma benzeyen yoğun, kırmızı bulutların ardına saklanmıştı. Etrafa çöken loşluk, sanki üzerlerine bastırıyordu; onları yutacak gibiydi. At, koşarken toynaklarının altında un ufak olan toprağa tutunmaya çalışıyordu. İki kez

sendelemişti. Ama Tom, Fırtına'yı bacaklarıyla kavramış, gevşek kayalara basmasına engel olmuştu.

Fırtına'nın sırtında ilerlerlerken "Burayı görünce Avantia'yı özledim," dedi Elenna. "Burası sanki şey diyarı gibi..."

"Ölüm mü?" diye sordu Tom.

Elenna ürperdi, sırtına doğru soğuk bir rüzgâr esmişti sanki. Malvel'in krallığında hiç hayat belirtisi yoktu ve havada kötü bir koku vardı. Sanki etraftaki her şey çürümüştü. Kara Büyücü onları takip ediyormuş gibi nefesini enselerinde hissediyorlardı sanki.

O sırada ufukta bir şey belirdi. Tom, kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Fırtına'nın dizginlerine asıldı ve atı yavaşlattı. Elenna ise Tom'un beline daha sıkı sarılmıştı. Tom, ufukta gördüğü şeyin sadece kurumuş bir ağaç olduğunu anlayınca rahatladı.

Kanatlı At Skor

Ağaç, bir iskeletin eline benziyor, topraktan gökyüzüne doğru uzanıyordu. Dalları çıplaktı ve çürümüştü. Kahverengi tüylü iri bir akbaba, dallardan birine tünemişti. Ağacın yanından geçerlerken akbaba, kel kafasını onlara doğru çevirdi ve onları kötü bakışlarla süzdü. Tom, ondan uzaklaşırlarken leş yiyicinin gözünün üstlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Gümüş, öfkeyle havladı.

“Malvel’in casuslarından biri olmasın?” diye fısıldadı Elenna, Tom’un kulağına.

“Kim bilir?” dedi Tom, ürpermemeye çalışarak.

Kısa bir süre sonra, küçük bir su birikintisine ulaştılar. İrmaktan daha temiz görünüyordu. Tom ve Elenna, atın sırtından indiler ve mataralarını çıkardılar. O sırada Fırtına, suyun kenarına doğru ilerledi. Sudan içmek için başını eğdi ve suyu koklayıp kişnedi. Gümüş ise kulaklarını geriye yatırarak uludu.

“Sorun ne oğlum?” diye sordu Elenna. Ardından suyun diğer yanında bir şey fark etti. “İyy!” diye bağırarak işaret etti.

Suyun üstünde geriye yalnızca kemikleri kalmış beyaz bir kaburga yüzüyordu. Kaburganın üzerinde sinekler uçuşuyordu.

“Sence bu neydi?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Ama bu suyu

içmemeliyiz. Zehirlenmektense, sıcaktan kavrulmayı tercih ederim.”

Tekrar ata binen Tom, Fırtına'nın yelesini okşarken “Susadığımı biliyorum oğlum,” dedi “ama yolumuza devam etmek zorundayız.”

Fırtına, başını geriye attı ve yelesini savurarak hafifçe kişnedi. Tom'un dizginleri eline almasıyla at, tekrar ileriye doğru atıldı.

Ovalarda hızla ilerlemeye başladılar.

İleride sıcak havanın titreyerek yükseldiğini görebiliyorlardı. Tom, etrafta soluk kahverengi topraktan başka bir şey görmüyordu. Arada bir, dikenli küçük çalılıklara rastlıyorlardı. Fakat Tom'un midesindeki sancı, ona bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu.

Bir süre sonra, çalılıklar sıklaştı. Tom, Fırtına'nın güvenli bir biçimde ilerleyebilmesi için gözlerini yere dikmiş, zemini kontrol ediyordu.

Endişeliydi. Malvel, onları bir hiçliğin ortasına mı gönderiyordu acaba? Sonunda açlıktan ve susuzluktan ölecekler miydi?

O sırada, "Dikkat et!" diye bağırdı Elenna.

Tom, tam önlerinde bir uçurum olduğunu gördü ve Fırtına'nın dizginlerine bütün gücüyle asıldı. At, korkuyla kişnedi ve paniğe kapılarak başını geriye attı. Toynakları uçurumun kenarına dek kaymış ve koca bir toz bulutu kaldırmıştı.

"Durmak için çok geç!" diye bağırdı Tom.

Uçurumdan aşağı düşeceklerdi!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KÖPRÜ

Fırtına geri geri giderken, bedeni eyerin altında yay gibi gerilmişti. Ön ayaklarıyla havayı dövüyordu. Altlarındaki uçuruma küçük taş parçaları yuvarlanıyordu ve uçurumun kenarı çökmeye başlamıştı. Elenna, Tom'u sımsıkı tutuyordu. Tom ise ağırlığının arkaya doğru kaymaya başladığını hissetti. Dizginler elinden kaydı. Ama Fırtına, her

nasılsa toynaklarıyla tutunacak bir yer bulmayı başarmıştı. Tom, arkadan bir düşme sesi duydu. Başını çevirip baktığında, Elenna'nın yere düşmüş olduğunu gördü. Neyse ki arkadaşı güvendedi.

Fakat altındaki eyerin hareketi, Tom'un dengesini kaybetmesine neden oldu. Fırtına'nın yelesine tutunmaya çalıştı ama artık çok geçti. Düşüyordu! Altında dümdüz bir vadi vardı, kayalar ve küçük taş parçacıkları aşağı yuvarlanıyordu. Tom'un bedeni uçurumun kenarına çarptı... ardından ayak bileğine bir acı saplandı. Baş aşağı havada asılı kalmıştı. Kayalar, yanaklarını sıyırmıştı ama hayattaydı.

"Fırtına'nın üzengisi!" diye bağırdı Tom. "Beni kurtardı!"

Ancak hareket etmeye cesaret edemiyordu. Üzengiye takılmış olan ayağı, kanyonun derinliklerine doğru düşmesini engelleyen tek şeydi. Kalkanında bulunan ve onu düşmekten

koruyan sihirli parça bile böylesine derin bir uçurumda işe yaramayabilirdi.

O sırada Elenna'nın başı, uçurumun kenarında belirdi. "Bekle!" diye bağırdı Tom'a.

"Bir yere gittiğim yok zaten," dedi çocuk.

Ardından Elenna'nın Fırtına'yla konuştuğunu duydu. "Tamam oğlum, yavaş yavaş," diyordu Elenna. Atı uçurumun kenarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Böylece Tom'u sert bir zemine çekebilecekti. Ancak bu işi çok yavaş yapmaları gerekiyordu, yoksa Tom'un ayağı üzengiden kurtulur ve çocuk aşağı düşerdi.

Tom, yavaş yavaş uçurumdan yukarıya doğru çekildiğini hissetti. Sert zemine yaklaşır yaklaşmaz yavaşça döndü ve kollarıyla zemine tutundu. Ardından ayağını üzengiden çıkarıp bedenini toprağa doğru çekti. Nihayet rahat bir nefes almıştı. Gümüş, heyecanla Tom'un yüzünü

yalıyordu, Tom elini uzatıp kurdun boynunu okşadı.

“Teşekkürler Elenna!” dedi nefes nefese. Fırtına kişnedi. “Sana da teşekkürler,” diye ekledi Tom.

Atın bedeni terden sırılsıklamdı ve bacakları titriyordu. Elenna, onu sakinleştirmek için kulağına “Tamam oğlum, tamam, her şey yolunda,” diye fısıldadı.

Elenna, uçurumun kenarına doğru ilerleyip aşağıya baktı. “Sence aşağıda yaşayan bir şeyler var mıdır?” diye sordu. Sesi, kayalıklara çarparak yankılanmıştı.

“Bilmiyorum ama karşıya geçip Epos’u kurtarmamız gerekiyor,” dedi Tom. Uçurumun öte yanındaki ağaçları işaret etti. “Şurası yağmur ormanı sanırım.”

“Altın çizmelerin gücünü kullanarak karşıya atlayabilir misin?” diye sordu Elenna.

Tom başını salladı. "Aradaki mesafe neredeyse on ev genişliğinde," dedi kasvetle. "Sihir, yeterli olmaz."

Tom, keskin bakışlarıyla aradaki mesafeyi inceledi. Bu yeteneğini altın zırhı bulmak için atıldığı maceraların birinde kazanmıştı. Uçurumun karşılıklı iki yakası arasında bir şey bulunduğunu fark etti. Bir köprü! Dar ve derme çatma görünüyordu ama tek şansları oydu.

"Bir köprü görüyorum," dedi. "Oradan karşıya geçebiliriz."

Tekrar Fırtına'nın sırtına atladı ve elini Elenna'ya uzattı. Elenna'nın yüzü solgundu.

"Ne oldu?" diye sordu Tom.

Arkadaşı, vadiye bakıp kaşlarını çatarak "Dikkatli olmamız gerekecek," dedi. "Bu kayalar ölümcül olabilir."

Tom, Fırtına'nın sırtından indi ve ellerini Elenna'nın omuzlarına koydu. "Bugüne dek on üç

Canavarla savaştık ve kazandık,” dedi. “Bu sorunu da aşacak kadar güçlü olduğumu biliyorum.”

Elenna, başını yukarı kaldırdı ve Tom, onun daha farklı göründüğünü fark etti. Kızın gözleri, şimdi kararlılıkla parlıyordu.

“Haydi yapalım!” dedi.

İkisi de Fırtına'nın sırtına bindiler ve Tom, atı köprüye doğru sürmeye başladı. Gümüş de kürkü dalgalanarak yanlarında koşuyordu.

Köprüye yaklaştıklarında Tom, Fırtına'yı yavaşlattı.

“Bundan daha sağlam köprüler de görmüştüm,” diye takıldı Elenna, gülümsemeye çalışarak.

Tom, boğazına bir yumrunun takıldığını hissediyordu. Köprü, oldukça eski görünüyordu. Halatları inceydi ve yıpranmıştı. Tahtaları ise zamanla kararmıştı. Tom, altın göğüslüğün ona verdiği hediyeği hatırladı: Cesaret.

“İkimizin karşıya geçebilmesi için tek şansımız bu,” dedi. “Ama Fırtına çok ağır. Köprü onu taşımaz. Burada Gümüş’le kalması gerekiyor.”

“Evet,” diye onayladı Elenna. Tom, Elenna’nın arkasına döndüğünü hissetti. “Gümüş nerede?” diye sordu Elenna.

Tom da arkasına döndü. Kurt, ortalıkta görünmüyordu.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenna. “Neredesin?”

Yakındaki bir kayalığın ardından bir uluma sesi geldi. Fırtına'nın sırtından aşağı atladılar ve sesin geldiği yöne doğru ilerleyip Gümüş'ü buldular. Kurt, kırmızı böğürtlenli bir çalılığı kokluyordu.

"Yiyecek!" dedi Elenna. "Aferin Gümüş." Kurdu kürkünü okşadı ve meyveleri toplamaya başladı.

Tom da Elenna'ya katıldı. Uzun süredir bir şey yememişlerdi. Tom kırmızı böğürtlenleri ağzına tıktırıyor, meyvelerin tatlı, kırmızı suyu, çenesinden aşağı akıyordu.

"Harika bir tadı var," dedi Elenna gülerek. Parmaklarını yalıyordu. "Gorgonia'da böylesine lezzetli bir şeyin yetiştiği kimin aklına gelirdi?"

Tom durdu. Elenna haklıydı; böğürtlenler *gereğinden fazla* lezzetliydi. Ağzındaki böğürtlenleri hemen tükürüp arkadaşına baktı. Elenna'yı net göremez olmuştu. Elini gözlerinin önüne doğru kaldırdı ve baktı. Bulanık görüyordu. Olduğu yerde sendelemeye başladı.

“Böğürtlenler!” diye bağırdı. “Zehirliymiş!”

Malvel’in onlara engel olmak için yaptığı numaralardan biriydi bu.

Elenna da Tom’a doğru sendeledi. “Ne yapacağız?” diye sordu.

Tom, elleri titreyerek köprüyü işaret etti. “Hâlâ kendimizdeyken köprüyü geçmeliyiz.”

Birbirlerine tutunarak uçurumun kenarına doğru ilerlediler. Fırtına da yanlarından geliyordu.

“Sen burada kalmalısın,” dedi Tom ve kalkanını atın çantasından alıp Fırtına’nın başını okşadı.

Gümüş başını kaldırdı ve Elenna’nın elini yaladı.

“Sen de Gümüş,” diye mırıldandı Elenna.

Kurt, geri çekilerek endişeyle inledi.

Tom, köprünün kenarına doğru ilerledi. Köprü daracıktı ve ayaklarının altında sallanıyordu.

“Teker teker geçmeliyiz,” dedi Tom. “Önce ben geçeyim.”

O sırada esen kuvvetli bir rüzgâr, köprüyü salladı. Halatlar savruldu ve tahtalar gıcırdadı. Tom, ürpermişti. Özel güçlerinden hiçbirini, ona yardım edemezdi artık. Dönüp Fırtına ve Gümüş'e baktı. İki hayvan da sessizce bekliyordu.

“Belki de zehrin etkisi geçene dek beklemeliyiz,” dedi Elenna. Tom’un kolunu sımsıkı tutuyordu.

“Zamanımız yok,” dedi Tom. “Epos, yağmur ormanında bir yerde bizim yardımımızı bekliyor.”

“Haklısın,” dedi Elenna.

Böylece Tom, Elenna’dan uzaklaşarak köprüde ilerlemeye başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM KÖPRÜYÜ GEÇMEK

“Dikkatli ol!” dedi Elenka. “Fazla hızlı gitme.”

Köprü, Tom’un ağırlığının altında gıcırdayıyordu. Tom’un görüşü yine bulanıklaşmıştı, halatlara tutunarak dengesini korumaya çalıştı. Bir adım daha atmayı başardı.

Ardından bir çığlık duydu ve başını yukarı kaldırdı. Koyu renkli bir şey, bulutların arasından

süzülüyordu. Tom'un görüşü yeniden netleşti. Bir kartaldı bu! Kartal, kızıla boyanmış gökyüzünde zarifçe dönerek daireler çiziyordu. Tom'un kulaklarını sağır edencesine bir çığlık daha attı.

Bu da Malvel'in numaralarından biri miydi? Acaba Tom'u ölüme yollamak için dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu?

Tom, halatları kavradı ve köprüde ilerlemeye başladı. Attığı her adımda halatlardan sesler geliyor ama köprü bir şekilde dayanıyordu. Tom'un başı, giderek daha fazla dönüyordu. Rüzgâr kuvvetlenmişti ve saçlarını havaya savuruyordu.

Düşüncelerini dağıtmak için başını sallayıp Elenna'ya "Güvenli!" diye seslendi. Rüzgâr, sesini bastırmıştı. Acaba Elenna onu duymuş muydu? Bir kez daha bağırdı. "Halatlar yeterince sağlam! Karşıya geçebilirsin."

Dönüp baktığında, Elenna'nın köprüye doğru bir adım attığını gördü. İyi gidiyordu. Fakat Elenna bir adım daha attığında, Tom, hata yaptığını anladı. Köprü, sağa sola savrulmaya başlamıştı. İkisinin ağırlığı ve güçlü rüzgâr, köprünün tehlikeli bir biçimde savrulmasına neden oluyordu.

Tom eğildi ve ağırlığını tahtalara vermeye çalıştı. Köprü, korkutucu bir biçimde sallandı. Elenna iyi miydi?

Arkadaşını kontrol etmek için arkasına döndü. Elenna, ona doğru ilerlemeye devam ediyordu ama köprü hâlâ şiddetle sarsılıyordu. Tom, gözlerini Elenna'dan ayırmadan geri geri köprünün öbür ucuna doğru devam etti.

"Çok iyi gidiyorsun," diye seslendi ona cesaret vererek. "Neredeyse köprünün ortasına ulaştın."

Elenna, hafifçe gülümsüyordu ki aniden ayağı kaydı. Düşerken ellerini uzatıp, tek eliyle halata tutundu. Köprü bir uçtan diğerine şiddetle sarsıldı. Tom, halatlara doğru savrulunca dehşetle haykırdı. Güçlkle tutunabilmişti.

“İyi misin?” diye seslendi Elenna.

“Sanırım evet!” diye bağırdı Tom. “Bana doğru ilerlemeye devam et.”

O sırada Tom, avucunda sümüksü bir şey hissetti ve tutmakta olduğu halata yakından baktı. Gördüğü şey, midesini bulandırmıştı. Halat, kıllardan yapılmıştı! Birçok farklı renkten saç ve kıl, sıkı sıkı örülmüştü. Bunlar, uzun zaman önce ölmüş olan Canavarların kılları mıydı? Yoksa insanların saçları mı? Kötü Malvel’in neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki!

O sırada kartal, yeniden bir çığlık attı. Bu kez onlara biraz daha yaklaşmıştı. Tom, kartalın

köprünün çok yakınından geçtiğini fark etti. Yoksa onları mı izliyordu?

Elenna artık Tom'a ulaşmıştı ve rüzgâr da dinmişti. Başaracaklardı.

“Neredeyse vardık,” dedi Tom, Elenna'nın kolunu tutarak. Ardından, solundaki halatın sarsıldığını hissetti. Geriye baktığında, kartalın, köprünün diğer ucuna tünemiş olduğunu gördü. Halatı pençelerinin arasında tutarak gagasıyla koparmaya çalışıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Tom.

Elenna, dehşetle arkasına döndü.

Tom'un daha fazla konuşmaya zamanı olmadı. Kartal gagalarken halat kopuverdi ve köprü gürültüyle savruldu.

Tom, boşluğa düştüğünü ve her şeyin alt üst olduğunu hissetti. Elenna ile havada asılı kalmışlardı ve çığlıkları uçurumun kayalıklarında yankılanıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM UÇURUMDAN KAÇIŞ

Kayalarla yüz yüze, hızla aşağı düşüyorlardı. Ama kısa bir süre sonra Tom, yavaşlamaya başladığını hissetti. *Elbette! Kalkanım sayesinde!* diye düşündü. Kalkanın sihri, onu koruyordu. Ama aşağıdaki kayalıklara düşerek parçalanmalarını engelleyebilecek miydi?

O sırada Tom, bir çikıntı görüp tutundu. Sivri kayalar elini kesmişti ama o, yine de dayandı. Tüm

bedeni sarsılıyordu. Elenna, havada döne döne ona doğru düşüyordu. Sadece tek bir şansı vardı...

Uzandı ve Elenna'yı bileğinden tuttu.

"Yakaladım seni!" dedi. Yüklendiği bu fazladan ağırlık kaslarını zorlamıştı ama arkadaşının düşmesine izin veremezdi.

Elenna, bileğini kavrayan ele tırnaklarını

geçirerek tutundu. Tom, onu bütün gücüyle çekti ve düz çıkıntıya ulaşmasını sağladı. Ardından kendisini de çıkıntının üstüne attı. Neyse ki görüşünü bulanıklaştıran zehir, giderek etkisini kaybediyordu ve artık ne yaptığını görebiliyordu.

Nefes nefese yere uzandı.

“Teşekkürler,” dedi Elenna. “Hayatımı kurtardın.”

“Net görebiliyor musun?” diye sordu Tom.

Elenna, eline baktı ve parmaklarını oynattı.

“Daha iyi! Malvel’in büyü, etkisini kaybediyor.”

Tom, yukarı baktı. Oldukça aşağı düşmüşlerdi.

“Buradan nasıl çıkacağız?” diye sordu Elenna.

“Tırmanmamız gerekiyor,” dedi Tom.

Ama uçurumun kenarındaki kayalıklar, yosunlarla kaplıydı. Halatlar olmadan tırmanmak zor olacaktı.

Tom, ayağını küçük bir oyuğa yerleştirerek yukarıya tırmanmaya hazırlandı. Kendisini yukarı doğru çekti ve oyuklara basa basa kayalara tırmanmaya başladı.

“Her seferinde bir adım,” diye seslendi Elenna’ya. “Yavaş ve dikkatlice.”

Elenna da tırmanmaya başladı.

Tom’un eklemleri bembeyaz olmuştu ve sırtı ter içindeydi. Tüm dikkatini tırmanışa verdi. Uzan. Ayağını yerleştir. Uzan. Ayağını yerleştir. Alev Kuşu Epos, yukarıda bir yerlerdeydi ve Tom’un yardımına ihtiyacı vardı.

Kollarındaki kaslar ve göğsü ağrıyor, bacakları titriyordu ama Tom, ilerlemeye devam etti. Ardından bir halat gördü. Dağılan köprüden arta kalan bir parçaydı ve aşağı doğru sallanıyordu. Tom, halatı çekti ve sağlam bir yere bağlı olduğunu anladı.

“Bunu kullanabiliriz!” diye seslendi Elenna’ya.

Halata tutunarak kendisini yukarı çekmeye başladı, ayaklarından da destek alıyordu. Sonunda uçurumun kenarına ulaştı. Elenna’nın nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Tom, tepeye ulaştığında arkadaşına yardım etmek için eğildi. Elenna da uçurumun kenarından çıkmayı başarinca, oldukları yere yığıldılar.

“Başardık!” dedi Elenna.

Tom, yağmur ormanına baktı. Dev gövdeli ağaçlar, gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kocaman, yeşil ve kalın yaprakları, ormanın alt kısmında gölgeler oluşturuyordu. Sarmaşıklar ağaçların gövdesine dolanmış, dallardan sarkıyorlardı.

“Haydi!” dedi Tom. “Aduro’nun bizimle gurur duymasını sağlayalım.”

Ormana doğru ilerlediler. Kenarlarda daha

küçük ağaçlar vardı. Yapraksız, eğri büğrü dallar, onlara doğru uzanıyordu sanki. Çalılıkların dikenleri bacaklarını çiziyordu. Zeminin bir kısmı bataklıktı, Tom ayaklarının çamura gömüldüğünü hissetti. Ardından garip bir şey fark etti. Çimenlerin bir kısmı ezilmiş, dümdüz olmuştu. Birkaç adım atınca tekrar aynı şekilde dümdüz olmuş bir açıklıkla karşılaştı.

“Bak Elenna!” diye bağırdı. “Sanki...”

“Toynak izlerine benziyor,” dedi Elenna.

Tom başıyla onayladı. “Ama Fırtına'nın toynak izlerinin on katı büyüklüğünde! Hangi yaratığın böylesine büyük toynakları olabilir ki?”

Elenna yanıt vermedi. Tom ona baktı ama Elenna, Tom'a bakmıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ilerideki bir noktaya sabitlenmişti.

“Skor!” diye bağırdı.

ALTINCI BÖLÜM GERİ DÖNEN BİR DÜŞMAN

Tom, donakaldı. Kömür gibi simsiyah bir at, tepelerinde dikiliyordu. Atın gözlerinden gümüş kıvılcımlar saçılıyordu. Canavar, arka ayaklarının üstünde şaha kalktı ve altın toynaklarıyla havayı dövdü. Yelesi kar gibi beyazdı ve kuyruğu, havada zümrütten bir sarmaşık gibi savruluyordu.

Skor, kulakları sağır edercesine kişnedi ve dev, parlak kanatlarını iki yana açarak yükseldi.

Tom, Elenna'ya doğru geriledi. Canavarın kanatlarının alt kısımları, bir deniz kabuğu gibi mor bir ışıkla aydınlanmıştı. Kanatlarının ucu ise altına batırılmış gibi parlıyordu. Tom, atın altın toynaklarının birinde zümrüt yeşili bir parıltı gördü. Yumruğu büyüklüğündeki bir mücevher, toynağa yerleştirilmişti. Tıpkı Torgor'un baltasındaki taş gibi...

Skor, dev kanatlarını çırparak Tom ve Elenna'ya doğru yaklaştı. Dev kanatları, başlarının üstünde havayı yarıyordu. Ardından at, tüm heybetiyle yere indi. Zemin sarsılmış ve Tom, dizlerinin üstüne düşmüştü.

Skor kişnedi ama ilerlemedi. Ardından bir ses, sessizliği bozdu.

"Çok iyi," dedi. "Önümde diz çökmelisin zaten."

Tom, birinin Skor'un üstünden atladığını gördü. Onu hemen tanıdı. Çocuk, Tom'dan bir iki yaş büyüktü ve sarışındı. Belinden bronz bir kılıç sarkıyordu.

“Seth!”

“Doğru,” dedi çocuk. “Beni bir daha göreceğini sanmıyordun, değil mi?”

Tom, Seth ile daha önce Vedra ve Krimon adlı iki bebek ejderhayı kurtarmak için atıldığı macerada karşılaşmıştı. Ama bu çok uzun zaman önce, farklı bir krallıkta gerçekleşmişti.

“Nasıl oldu da...” diye söze başladı Tom.

“Gorgonia’ya nasıl mı geldim?” dedi Seth. “Seni her yerde bulabilirim ben.”

Tom ayağa kalktı ve kılıcını çekti. *Bu sefer onu yeneceğim*, dedi kendi kendine.

Seth, Tom’un kılıcını görünce sıırttı. O da kendi kılıcını çekti ve “Seninle yeniden savaşmayı umuyordum,” dedi. Ardından Skor’a döndü ve kılıcıyla ormanın derinliklerini işaret etti.

“Haydi git Skor! Malvel’in emrine uy ve esirimizle ilgilen.”

Canavar, homurdanarak havalandı. Ardından kanatlarının ucu alev gibi parlayarak ormanın derinliklerine doğru uıtu.

Tom, kalkanının şeridini sıkıca kavradı. Elenna’yı yeşilliklere doğru itti ve fısıldadı: “Uzaklaş buradan.”

Sonra sesini yükselterek "Avantia'nın Canavarına ne yaptın?" diye sordu Seth'e.

Seth güldü. "Onu bir daha görmeyeceksin."

Tom, dişlerini sıktı. "Sen, Malvel'in kuklasından başka bir şey değilsin."

"Aduro'nun kölesi olmaktan iyidir!" diye bağırdı Seth.

Tom, kılıcını sıkıca tutarak kaldırdı ve ileriye doğru bir hamle yaptı.

Seth, sırtıarak diğer yöne kaçarken "Bu iş, düşündüğümden de kolay olacak," dedi.

Tom'a doğru atıldı. Fakat Tom, üstüne inen darbeden kurtulmayı başarmıştı. Seth yeniden saldırdı, bu defa Tom'un bacaklarını hedef almıştı. Tom havaya sıçradı. Ayaklarının altından hızla geçen kılıcın yarattığı rüzgârı hissedebilmişti. Seth'in suratı kıpkırmızıydı, öfkeyle soluyarak kılıcını yeniden indirdi.

Tom, kılıcı kalkanıyla durdurdu, koluna dayadığı kalkanın altından Seth'in darbesinin gücünü hissetmişti. Seth homurdandı. Tom, Seth'e aşağıdan saldırmak istedi ama Seth kaçmayı başarmıştı. Kılıçları şiddetle çarpışırken birbirlerine o kadar yakındılar ki, Tom, Seth'in nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

“Sonsuza dek böyle kalamazsın,” dedi Seth dişlerinin arasından.

“Seni yenene dek vazgeçmeyeceğim,” diye yemin etti Tom ve kalkanını Seth’in karnına doğru itti. İkisi de yere yuvarlandılar ama ilk ayağı kalkan Tom oldu. “Bırak da kılıcın konuşsun,” dedi. O sırada Seth de ayağı kalkmış, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Seth, hiddetle bağırarak ileriye doğru atıldı ve kılıcını çalgınca salladı. Kılıç havada ıslık çalarak savruldu ama Tom, kalkanını sımsıkı tutuyordu. Şanslı bir pozisyon yakalayana dek geride durdu. Seth’in kılıcının altından dolaşıp düşmanın arkasına geçti. Sağ eliyle Seth’in kılıcı tutan elini kavrayıp, diğeriyle kılıcını düşmanın boğazına dayadı.

“Kaybettin!” dedi Seth’in kulağına. “Bırak kılıcını.”

Seth, kılıcını bıraktı. Tom kılıcı bir tekmeyle Elenna'ya doğru itti. Fakat Elenna kılıcın kabzasını tutar tutmaz, ormanın derinliklerinden tiz bir çığlık yükseldi. Ses öylesine yüksekti ki Tom, kulaklarını kapamak için Seth'i bırakmak zorunda kaldı. Ayakta bile zor duruyordu.

Çığlık başladığı gibi birdenbire kesildi. Seth, ormana doğru koşmaya başlamıştı bile ama artık Tom'un umrunda değildi. Duyduğu korkunç sesin acı çeken bir Canavardan geldiğini biliyordu. Kalkanındaki alev kuşu pençesi titreşiyor ve parlıyordu. Ayrıca kemerindeki kırmızı mücevher, Avantia Canavarlarının düşüncelerini anlamasına yardım ediyordu. Bu da Tom'a, Epos'u kurtarmak için çok az zamanı kaldığını hatırlattı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ALEV KUŞU NEREDE?

Yağmur ormanına doğru ilerlediler. Seth, ormandaki gölgelerin arasında kaybolmuştu. Ancak Tom, onun peşinden gidemezdi çünkü Epos'a ulaşması gerekiyordu.

Ağaçlar oldukça iriydi. Gövdeleri, Kral Hugo'nun şatosundaki kulelerden daha yüksekti ve bazıları beş adam genişliğindeydi.

Birdenbire, ağaçların arkasında biri belirdi.

Tom, onu kel kafasından ve gözündeki banttan tanımişti. Avantia ve Gorgonia arasındaki kapının bekçisiydi bu.

“Bak Elenna!” dedi. “Kerlo geliyor.”

Üstü başı yırtık pırtık, esasına dayanarak onlara doğru ilerleyen Kerlo’yu izlediler. Kerlo, onlara birkaç adım kala durdu ve gülümseyerek elini kaldırdı.

“Selam size gezginler!” diye seslendi.

“Yolculuğunuz nasıl gidiyor?”

“Epos’u kurtarmamız gerek!” diye bağırdı Tom.

“Ormanda tutsak edilmiş.”

Kerlo, başını yavaşça salladı. “Sizi uyarmıştım, değil mi? Aptallar, Gorgonia’da iyi karşılanmaz.”

Tom, yumruklarını sıktı. “Biz aptal değiliz Kerlo. Tamamlamamız gereken bir görevimiz var.”

“Orman tehlikelerle dolu genç adam. Cesarete ihtiyacın olacak,” dedi Kerlo başını sallayarak.

Tom, bekçinin alaylı laflarından sıkılmıştı. “Biz hiçbir şeyden korkmuyoruz,” dedi.

“Çok komik,” diye yanıt verdi Kerlo. “Baban Taladon da bir defasında bana aynı sözleri söylemişti.”

Taladon! Tom, babasıyla hiç karşılaşmamıştı. Babası, o doğmadan önce ortadan kaybolmuştu ama cesaretiyle ilgili hikâyeler, Avantia’nın ve Gorgonia’nın dört bir yanına yayılmıştı. Kerlo, gitmek üzere arkasını döndü.

“Bekle!” dedi Tom. “Biraz daha anlat!”

Epos’un çılgılığı yeniden yükseldi ama bu defa daha zayıftı.

“Haydi Tom,” dedi Elenna. “Fazla zamanımız yok. Epos, gücünü kaybediyor.”

Tom, başını salladı. Tekrar arkasına baktığında, Kerlo gitmişti.

Yeniden yeşilliklerin arasına girdiler. Ormandaki hava yoğun ve ağırdı. Aynı zamanda karanlıktı da. Loş ışığın altında gölgeler, yaratıklar gibi hareket ederek yer değiştiriyorlardı. Elenna, birdenbire Tom'un kolunu tuttu.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadı bir şeyi işaret ederken.

Tom, sık yapraklardan başka bir şey göremiyordu.

"Ne?" diye sordu.

Elenna rahatlamıştı. "Bir şey gördüğümü sandım. Sanki bir çift göz..."

Tom, Elenna'nın işaret ettiği yere yeniden baktı ve ürperdi.

"Uzaklaşma sakın," dedi arkadaşına.

Zemin, çamurlu bir yosunla kaplıydı ve yere düşmüş dev dallar, yolu kapatıyordu. Etraftan gizemli sesler geliyor, göremedikleri hayvanların çığlıklarını duyuyorlardı. Tepelerindeki yapraklar hışırdıyordu ama Tom, başını kaldırıp baktığında hiçbir şey göremiyordu.

Az ötelerinde bir dal çıtırdadı. Tom, birilerinin onları izlediğini düşünüyordu. Fakat Seth, ortalıkta görünmüyordu.

"Keşke Gümüş de yanımızda olsaydı," dedi Elenna.

Tom da Fırtına'yı düşünüyor ve sadık dostları yanlarında olmadığı için hissettiği üzüntüyü bastırmaya çalışıyordu.

Tom ve Elenna ormanın içinde ilerledikçe, sarmaşıklar daha da sıklaştı. Tom, kılıcını çekip

onları bir kenara itti. Tepelerindeki yapraklar, kırmızı güneş ışığını kesiyordu. Birdenbire kapkara bir şekil belirdi ve ikisine doğru yöneldi. Elenna hemen yayını kaptı ve Tom kılıcını savurdu.

“Sadece bir yarasa,” dedi Elenna rahatlayarak. “Bize zarar veremez.”

Epos’un çılgınlıkları giderek zayıflıyordu ama Tom’un kalkanındaki pençe, her zamankinden daha güçlü titreşiyordu. Eğer Canavarı bir an önce bulamazlarsa, bir daha hiç bulamayabilirlerdi. Ancak Tom, buna izin veremezdi. *Aduro’yu hayal kırıklığına uğratmayacağım*, dedi kendi kendine.

Ardından, gözleri alçak dallardan birine takıldı. Ortasından kırılmıştı ve ucu yere doğru sarkıyordu. Tom, dala doğru yürüdü. Yerde dev toynak izleri vardı.

“Skor, buradan geçmiş olmalı,” diye fısıldadı. “İzleri takip edelim, bizi Epos’a götürecektir.”

Birbirlerinden uzaklaşmadan ilerlediler. Skor'un toynak izleri, ormanın içine doğru ilerliyordu. Küçük ağaçlar köklerinden sökülmiş, bitkiler parçalanmıştı.

Kısa bir süre sonra bir açıklığa ulaştılar. Tom, ağaçların arasından baktı.

“Dikkatli olmalıyız,” dedi elini Elenna'nın önüne uzatarak. “Bu, bir tuzak olabilir.”

Fakat Alev Kuşu Epos, oradaydı işte! İyi Canavar, dev yapraklardan yapılmış bir yuvada oturuyordu. Ama kanatları, Tom'un hatırladığı parlak sarı renkte değildi artık. Kirli bir kahverengiye dönmüştü. Gözleri de eskisi gibi gümüş pırıltılar saçmıyordu. Kuş, yuvasında hareket ederken Tom, onun kanatlarından birinin iyi durumda olmadığını fark etti. Kanadı, bedeninden garip bir açıyla sarkıyordu. Bükülmüş ve tüyleri eksilmişti. Tom, kuşun

kanadındaki kemiklerin kırılmış olduğunu fark etti.

“Uçamaz,” dedi Tom. “Çok çaresiz bir durumda.”

Elenna'nın gözleri, yaşlarla dolmuştu. “Çok acı çekiyor olmalı.”

“Malvel'in işi bu,” dedi Tom. Giderek sinirleniyordu. “Ve o pis uşığı Seth'in..”

Zor durumdaki Canavarın yanına doğru yürümeye başladılar. Epos, onların yaklaştığını görünce, gagasını kaldırdı ve hafifçe öttü.

“Geldik, geldik,” dedi Tom, kuşu teselli edercesine.

“Sence sihirli pençe, Epos'un yaralarını iyileştirecek kadar güçlü mü?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Hiç böylesine kötü bir yarayı iyileştirmeye çalışmamıştık.”

Yuvaya neredeyse ulaşmışlardı ki açıklıktan

gelen bir hışırtı duydular. Tom ve Elenna oldukları yerde donakaldılar.

Yapraklar şiddetle sallanıyor, ayaklarının altındaki toprak titriyordu.

Altın toynaklar yeşilliklerin üstüne inerken, dev kanatlar havayı dövmeye devam ediyordu.

Skor gelmişti!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KANATLI ATLA KARŞILAŞMA

Canavar, küçük ağaçları kibrit çöpleri gibi kırarak kendine yol açtı. Epos, başını kaldırdı ve korku dolu bir çığlık attı.

Seth, Skor'un ardından koşmuş ve kılıcını ileri doğru uzatmıştı. Tom kendi kılıcını çekecek zaman bulamamıştı.

Neyse ki Elenna daha hızlı davrandı. Seth'e çelme takarak yere düşmesini sağladı. Seth ayağa kalkarken Elenna ona doğru bir dal savurdu. Dal,

Seth'in yanağına geldi ve çocuk, Epos'un yuvasının yanındaki çimenlere doğru düştü.

Tom sarmaşıklardan birini kesti ve Elenna'ya fırlattı. "Bununla onu bağla!" diye seslendi.

Elenna çabucak Seth'in yanına koştu ve bileklerini sarmaşıkla bağladı.

"Çabuk ol Tom," diye bağırdı. "Fazla zamanımız yok. Sarmaşıklar onu uzun süre tutamaz."

Bir kükreme duyuldu ve Tom Skor'la karşı karşıya gelmek üzere döndü. Canavar ağzını açmıştı. Kocaman sarı dişlerini göstererek ağaçların üstünde uçuyordu.

Tom alev kuşunun yuvasından uzaklaştı. Skor'la Epos arasında olabildiğince mesafe olmasını istiyordu.

Kanatlı at ona doğru yöneldiğinde açıklığın yarısını geçmişti. Tom başını eğdi. Etraftaki havayı Canavar'ın iğrenç nefesinin kokusu doldurmuştu.

"Buraya!" diye bağırdı Seth öfkeyle.

Tom dönüp baktığında Skor'un dikkatini Elenna'ya çevirmiş olduğunu gördü. Elenna, Seth'i yere düşürmüştü. Canavar, gözlerinden gümüş şimşekler saçarak Elenna'ya doğru uçuyordu.

"Hey!" diye bağırdı Tom. "Onu rahat bırak!"

Epos cesurca yuvasından çıkmaya çalışıyordu ama başaramadı ve tekrar yuvasına düştü. Tom

yerden bir taş kaptı ve dikkatlice hedef aldı. Skor, Elenna'nın neredeyse tam tepesindeydi. Elenna yerde acıyla kıvranan Seth'in arkasına geçti. Tom taşı atarak Skor'u kafasının yanından vurdu.

Canavar acı ve öfkeyle bağırarak yere düştü. Bir kez daha Tom'a doğru atıldı. Düşünecek zaman, kaçacak bir yer yoktu. Tom'un tek yapabileceği, yoldan çekilmektir. Kalın gövdeli bir ağacın arkasına saklandı.

O sırada Elenna, Seth'in yanına geçmişti.

"Bırak onu Elenna!" diye bağırdı Tom.

"Saklanmalısın."

Elenna başını kaldırdı, ardından tekrar Seth'e baktı. Kararsız olduğu yüzünden belli oluyordu. Düşmanını koltuk altlarından kavrayıp açıklığın kenarına doğru, Epos'un yuvasından uzağa sürüklemeye başladı.

Tom, Skor'un toynak seslerini duyuyordu ve

kendini ağacın gövdesinin ardına iyice gizlemişti. Bu Canavarla orman zemininde karşılaşması imkansızdı. Skor'un kafasına bile yaklaşamazdı. Belki biraz yükselse...

Tom başını kaldırıp ağacın gövdesine baktı.

Skor ağacın yanına geçmiş, havayı kokluyordu. Kanatlarının mor tüyleri dalgalanarak inip kalkıyordu.

Tom, Canavar'ın onu görmemesine dikkat ederek ağacın gövdesine tırmanmaya başladı. Ağacın kabuğu kalın ve çatlaklıydı. Tutunabilecek

birçok yeri vardı. Tom, Skor'un sırtına ulaşacak kadar tırmandığında Canavar onu fark etti.

Skor'un gözleri iri iri açıldı ve ağacın gövdesine gümüş şimşekler yolladı. Şimşeklerin çarptığı yerler yanmıştı. Ardından Canavar ağzını açtı ve kükredi. Sarı dişleri Tom'un üstüne kapandı ama Tom kendini diğer tarafa atmayı başarmıştı. Kılıcını çekti ve kanatlı ata doğru savurdu. Kılıç, Skor'un kafasına çarptı ama ona hiç zarar veremedi.

"Daha yukarı tırman!" diye bağırdı Elenna aşağıdan. "Onun üstünde olmalısın."

Tom ağacın gövdesindeki bir yarığa tırmanarak içeri girdi. Skor kanatlarını açmaya çalışıyordu ama ağaçlar çok sıkı. Canavar gözden kaybolarak ağacın dibine çekildi. Tom bir anlığına da olsa kendini güvende hissetmişti.

Ardından dallar titremeye başladı. Sanki güçlü bir rüzgâr esiyordu.

“Kaç oradan Tom!” diye çığlık attı Elenna aşağıdan. Tom yaprakların arasından Elenna’nın dehşete düşmüş yüzünü gördü. Başka bir ağacın altına sığınmış, ayağını Seth’in sırtına koymuştu.

Tom neler olduğunu anlamıştı. Canavar, ağacı yerinden söküyordu!

“Aşağı inmелisin!” diye bağırdı Elenna.

Canavar yeniden ağacın gövdesine saldırdı. Tom’un tutunduğu dallar çılgınca sallanıyor, yaprakları dökülüyordu. Tüm ağaç çatırdıyordu.

Tom kılıcını kınına soktu ve aşağı inmeye başladı. Ama artık çok geçti. Ağaç bir o yana bir bu yana sallanmaya başlamıştı. Tom midesinin bulandığını hissediyordu.

Şiddetli bir çatırtı sesi geldi ve ağacın gövdesi, etrafındaki yeşillikleri sıyrarak düşmeye başladı. Yapraklar, hızla Tom’un gözlerinin önünden

geçiyordu. Sadece tek bir şansı vardı. Ayaklarından kuvvet alıp, aşağı atladı. Hızla yere düşüyordu.

Tom, ormanın yosunlu zeminine indi.

Düşüşünü yumuşatmak için dizlerini bükmüştü. Arkasında kalan ağaç hızla yere çarptı. Ormandaki kuşlar çığlık attılar. Tom'un gözleri ağacın düşüşüyle kalkan tozlarla dolmuştu.

Skor, kalıntıların arasından ona doğru koşmaya başlamıştı bile. Tom kılıcını çekti. Kalkanını kendine doğru kaldırdı ve altın toynaklara doğru atıldı. Toynaklar kalkanına dayanınca, Tom, kılıcını Skor'un bacağına doğru savurdu.

Canavar birkaç adım geriledi. Tom, Canavar'ın bacağıнын birdenbire iyileşmesini dehşet içinde izledi. Derisi, hiç darbe almamış gibiydi.

"Yaralanmayan bir Canavar nasıl olur?" diye bağırdı Tom şaşkınlıkla. "Onu nasıl yeneceğim?"

"Malvel'in sana kolaylık sağlayacağını

beklemiyordun herhalde, değil mi?” diyerek güldü Seth. Kabul et artık; sen de, Epos da öleceksiniz!”

“Başını hedef al!” diye bağırdı Elenna. “Onu durdurmanın tek yolu bu.”

Canavar tekmeler savururken, Tom, kenara kaçtı. Epos’u kurtarmanın tek yolu Skor’un kafasına ulaşmaksa, bunu yapacaktı. *Ama ona nasıl yeterince yaklaşabilirim?* diye düşündü çaresizce.

Skor tekrar şahlandığında Tom bir fırsat yakaladı. Toynakların altına girip Skor’un arka bacağına atıldı ve kollarıyla sımsıkı sarıldı. Skor homurdanarak arka bacaklarıyla çifteler atmaya başladı. Tom dişlerini öylesine sıkımişti ki başı ağrımış, kılıcı da elinden düşmüştü.

“Tom!” diye bağırdı Elenna.

Tom’un elleri gevşedi ve havaya savruldu. Düşen ağacın yapraklarının arasına yuvarlandı. Alnında keskin bir acı hissetti. Gözüne kan hücum etmişti.

Skor, toynaklarıyla yeri dövüyordu. Ardından kanatlarını açarak Tom'a doğru atıldı. O, havadayken çenesinden aşağıya salyalar damlıyordu.

“Tom’u öldür!” diye seslendi Seth.

“Tom, ayağa kalk!” diye bağırdı Elenna.

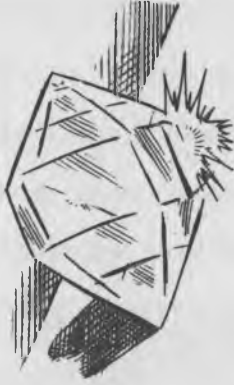
Tom, sendeleyerek ayağa kalktı ve Skor’la yüzleşti. Canavarın kanatlarının uçlarından açıklığa doğru altın rengi ışıklar saçılıyordu. Tom kılıcını görebilmek için etrafına bakındı. Savaşması için bir silaha ihtiyacı vardı. Ama ortalıkta hiçbir şey yoktu. Ama Tom vazgeçmeyecekti. Bunca maceradan sonra vazgeçemezdi.

Canavarın toynakları yüzüne doğru yaklaşırken, Tom kalkanını kaldırdı. “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” diye bağırdı, “Malvel asla kazanamayacak!”

DOKUZUNCU BÖLÜM SONUNA DEK SAVAŞ

Skor'un toynakları, Tom'un kalkanına çarptı ama Tom'un sıkı sıkı tuttuğu kalkanı, darbeye dayandı. Skor acıyla inledi. Tom, kalkanının arkasından bir göz atınca, Skor'un bedenine bir ok saplanmış olduğunu gördü.

"Elenna!" diye bağırdı.

Arkadaşı, Seth'i bırakmış, aceleyle onlara doğru ilerliyor, bir yandan da yayına başka bir ok yerleştiriyordu.

“Koş, Tom!” diye bağırdı. “Onu uzun süre oyalayamam.”

Tom, etrafına bakındı. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı.

Elenna, ikinci bir ok fırlattı. Bu kez ok, Skor’un yelesine saplanmıştı. Canavar, yeniden geriledi ama ilk ok çoktan düşmüş ve derisi iyileşmişti.

Tom'un gözleri, açıklığın kenarındaki bataklıkta bulunan kamışlara takılmıştı. Aklına bir fikir geldi. Elenna'nın, Fırtına'nın kulağına nasıl fısıldadığını düşündü. Ardından, amcasının atlara fısıldayan kişiler hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladı. Bazı insanlar, kontrolden çıkmış sürüleri, kamışları üfleyerek sakinleştirebiliyordu. Belki aynı şeyi bataklıklardaki kamışlarla deneyebilirdi.

Tom, bataklığa doğru süründü.

Seth "Durdur onu!" diye bağırdı Skor'a.

Tom arkasına baktığında, Elenna'nın yayına bir ok daha taktığını gördü. Yalnızca üç oku kalmıştı.

Bataklık yeşildi ve su, zift gibi yoğundu. Tom, birikintinin ortasına kadar ilerledi. Ilık çamur, dizlerine kadar geliyordu. En yakınındaki kamışı kaptı ve çekmeye başladı. Neredeyse eli kesilecekti. Tekrar kamışa asıldı ve bu kez onu koparmayı başardı.

"Oklarım tükendi!" diye bağırdı Elenna.

Skor, kıza doğru yaklaşıyordu.

Tom, kamışı avuçlarının arasına yerleştirdi ve üfledi.

Ormandaki açıklıkta tiz bir çığlık duyuldu.

Elenna, yayını düşürdü ve yere kapaklanarak kulaklarını kapattı. Epos da bir çığlık atarak başını yuvasına gömdü.

Skor, Elenna'nın birkaç adım ötesinde durdu ve toynaklarını yere indirdi. Gözleri parlıyordu ama içlerinden gümüş şimşekler fışkırmıyordu.

İşe yarıyor, diye düşündü Tom. Derin bir nefes alıp tekrar üfledi.

Skor, sanki görünmez bir sinekten kurtulmaya çalışıyormuşçasına beyaz yelesini salladı. Ardından gözlerini kapadı ve yeşil kuyruğunu yavaşça indirdi.

“Hayır!” diye bağırdı Seth. “İkinize de lanet olsun!”

Tom, elindeki kamışı son bir defa üfledi ve Skor başını göğsüne indirdi. Hiç kıpırdamıyordu.

“Tom,” diye fısıldadı Elenna, Tom’un kılıcını işaret ederek. “Kılıcın!”

Tom’un kılıcı, ağacın dibinde duruyordu. Tom elindeki kamışı bıraktı ve kılıcına doğru koştu. Silahını eline alıp Skor’a yaklaştı. Dev Canavar, karşısında hareketsiz duruyordu. Skor, gerçekten uykuda olabilir miydi? Kanatlarındaki tüyler hiç hareket etmiyordu.

“Dikkatli ol!” diye fısıldadı Elenna.

“Sırtına tırmanmak zorundayım,” dedi Tom.

“Kafasına buradan ulaşamam.”

“Hayır!” diye bağırdı Seth. “Uyan Skor!”

Canavarın gözleri açılmıştı ama Tom, ondan hızlı davrandı. Kılıcını bütün gücüyle havada çevirdi ve kabzasıyla Skor'un başına vurdu. Kanatlı at, arka ayaklarının üstünde şaha kalktı. Dev kanatlarını açmış, gökyüzü, kanatlarının mor pırıltısıyla dolmuştu. Canavar acı bir çığlık attı.

Ancak ön toynakları yere inmedi. At, arka ayaklarının üzerinde, ağzı açık bir halde donakalmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Elenna.

Skor'un arka toynaklarından yeşil bir pırıltı yükselmeye başlamıştı. Sanki orman, Canavarı içine çekiyordu. Tom, bu durumun benzerini Boğa-adam Torgor'da da görmüştü. Yeşil kristaller

atın bedenini kaplamaya başlayınca, Tom, kendini kenara attı.

Zümrütten dev bir hücre, Canavarın üstüne kapanmıştı. Elenna şaşkınlıkla ıslık çaldı. Ardından Epos, onları uyarırcasına bir çığlık attı.

“Çabuk!” diye bağırdı Elenna. “Seth kaçıyor.”

Tom, Seth'in elleri bağlı olduğu halde kaçtığıını gördü. Bileğindeki kopmuş sarmaşıkları da arkasından sürüklüyordu. Elenna, Seth'in peşinden gitti. Tam onu yakalayacaktı ki, ayağı kaydı ve düştü. Seth, bu fırsatı değerlendirip ağaçların arasındaki gölgelere karıştı ve ortadan kayboldu.

“Ben sana yardım ederken, bağlarından kurtulmuş olmalı,” dedi Elenna, “üzgünüm.”

“Senin hatan değil,” dedi Tom, elini Elenna'nın omzuna koymuştu. Ormana doğru baktı. “İçimden bir ses, Seth'i tekrar göreceğimizi söylüyor.”

İkisi, birlikte Skor'a doğru yürüdüler.

“Bu da nesi?” dedi Elenna, eğilip çimenlerin arasından bir şey alarak. Bu, kanatlı atın toynağındaki yeşil taşı. “Kemerin için bir taş daha, Tom.”

Değerli taş, Tom’un kemerindeki beş delikten birine kolayca oturdu.

“Ne işe yaradığını merak ediyorum,” dedi Tom.

Birden acı dolu bir inleme duydular.

“Epos!” dedi Elenna.

Alev kuşu, başını yuvanın kenarına dayamıştı. Hızlı hızlı soluyor, bu da tüylerinin titremesine

neden oluyordu. Tom'a yarı kapalı gözlerle, yalvarırcasına baktı.

“Çabuk,” dedi Tom. “Epos'a yardım etmeliyiz. Ölmek üzere!”

ONUNCU BÖLÜM

ZAMANA KARŞI YARIŞ

Epos'un yarası, yakından bakınca mide bulandırıcıydı. Kırık ve kanamakta olan kanadının üzerinde orman böcekleri uçuşup duruyordu.

Elenna, iyi Canavarın başını okşarken "Ona yardım edebilir misin?" diye sordu Tom'a.

"Denerim," dedi Tom ve kalkanından sihirli pençeyi aldı. Pençeyi Epos'un yaralarına sürdü ama hiçbir değişiklik olmadı. Tekrar denedi.

“Lanet olsun Malvel!” dedi Tom. “Pençe, işe yaramıyor. Belki de yeterince güçlü değildir.”

Birden, “Tom!” diye bağırdı Elenna. “Kemerin!”

Tom, aşağıya baktı. Skor’un mücevheri, hafifçe parlıyordu.

Elenna kaşlarını kaldırdı. “Sence...?”

Tom, kristali kemerinden çıkardı. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var!”

Mücevheri, Epos’un yaralı kanadına tuttu. Mücevher yaraya yaklaştıkça, daha güçlü bir şekilde parlıyordu. Tom, sonunda gözlerini mücevherin parıltısından korumak zorunda kaldı. Ormandaki açıklık, kısa sürede yemyeşil bir ışıkla dolmuştu. Tom, Epos’un kanadını hafifçe oynatışını hayretle izledi. Kuşun kemikleri, sanki görünmez bir el onları onarıyormuşçasına düzelmeye başladı. Son olarak, dökülen tüylerinin yerine de yenileri geldi.

“Kristalin kırık kemikleri iyileştirme gücü var!” dedi Tom. “Bir Canavarınkileri bile!”

Epos, başını yuvasından kaldırdı. Gözleri tekrar canlı bakmaya başlamıştı, minnet dolu bir çığlık attı. Dev kanatlarını iki yana açtı ve kanatlarından dumansız alevler yükseldi. Alev Kuşu Epos, iyileşmişti artık.

“Her zamankinden daha da muhteşem,” diye mırıldandı Elenna.

Epos, kanatlarını çırparak yuvasından havalandı ve ağaçların tepesine doğru uçtu.

Tom, dallardaki yeşilliklere baktı. “Ormandan kaçamayacak,” dedi. “Ağaçlar çok sık.”

Fakat garip bir şey olmuştu. Epos havalandığında, karşısında bir yarık açılmıştı. Havada oluşan bu yarık, Epos’un geçebileceği kadar genişledi.

“Bir geçit!” dedi Elenna, iri iri açılmış gözleriyle Tom’a bakarak.

Tom, geçidin öte yanında mavi gökyüzünü görebiliyordu. Taştan dev kuleler vardı ve rüzgârda bayraklar dalgalanıyordu. Uzaktan trompet sesleri geliyordu. Taze havanın kokusu, burun deliklerine dolmuştu. Evinin kokusuydu bu.

“Bu, Kral Hugo’nun şatosu!” dedi kalbi heyecanla çarparak. Evden uzaklaşalı o kadar uzun zaman geçmişti ki... Epos, geçitten uçup gitmeye

hazırlanıyordu. En azından o, Gorgonia'nın korkunç krallığından kaçabilecekti.

Tom ve Elenna, ona el salladılar.

“Hoşça kal Epos!” diye seslendi Tom. “Avantia'yı yeniden görme vaktin geldi.”

Tom'un kemerindeki kırmızı mücevher parladı ve alev kuşunun düşüncelerini anlamasını sağladı. Epos, onlara veda ediyordu. Tom, kuşun onlara teşekkür ettiğini biliyordu. Epos, son bir çığlık attı ve gökyüzündeki geçitten uçarak uzaklaştı. Geçit onun ardından kapandı ve ormandaki açıklığa küller yağdı.

“Başardık Tom!” dedi Elenna. “İyi Canavarlardan biri daha özgür artık!”

Tom, Skor'un bulunduğu yöne doğru bakarak başını salladı. “Ve Malvel'in kötü Canavarlarından birini daha yendik,” dedi.

“Sence Seth nereye gitti?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Ama Gümüş ve Fırtına'nın yanına dönmeliyiz. Bizim için endişelenmişlerdir.”

Tom ve Elenna, kendi ayak izlerini takip ederek geri dönmeye koyuldular. Skor'u yendikten sonra, yağmur ormanı artık o kadar korkutucu görünmüyordu.

Ormanın kenarına ulaştıklarında, Gümüş ve Fırtına'nın onları beklediğini gördüler.

“Karşıya nasıl geçeceğiz?” diye sordu Elenna umutsuzca. “Köprü yok artık!”

O sırada hava titreşti ve Aduro önlerinde belirdi. “Aferin dostlarım. İzin verin size yardım edeyim.”

Tom, havaya yükseldiğini hissetti. Elenna da yanı başında keyifle gülüyor, boşlukta süzülüyorlardı.

“Kendimi kuş gibi hissediyorum!” diye bağırdı Elenna.

Hızla karşı tarafa doğru yaklaşıyorlardı.

“Sıkı dur!” diye bağırdı Tom. Şiddetle yere çarpmış ve toprakta yuvarlanmıştı. Kalkanı elinden savrulup gitmiş ve yakınlardaki çalılıkların arasına düşmüştü. Tom ayağa kalktı ve arkasına baktı.

Fakat Aduro gitmişti.

Elenna gülüyordu. “Bir daha yükseklikten korkacağımı hiç sanmıyorum!” dedi.

Firtına, koşarak yanlarına geldi ve Tom'u burnuyla dürttü. Gümüş ise heyecanla Elenna'nın yüzünü yalıyordu. Tom, dizlerindeki tozu toprağı

temizledi ve ayağa kalktı. Yeniden bir arada olmak çok güzeldi.

Kalkanını almak için çalılıklara doğru yürüdü. Fakat kalkanındaki yılan dişi parlıyor ve titriyordu.

Tom, arkadaşına dönerek "Elenna hemen gitmeliyiz!" dedi.

"Neden?" diye sordu Elenna. Gözlerinde endişeli bir bakış belirmişti.

Tom, Elenna'nın görmesi için kalkanını kaldırdı. "Deniz Yılanı Sepron..."

Avantia'nın iyi Canavarlarından biri daha tehlikedeydi.

Tom, kılıcını göğe doğru kaldırarak "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, bu görevi yerine getireceğim!" diye yemin etti.

Bir sonraki Canavar Avı'nda

Tom'a katılın.

Karşınızda

DENİZ CANAVARI NARGA

Tom, Elenna ve dostları,

Avantia'nın iyi Canavarlarını

Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan

kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Odora, geminin arka kısmında durmuş, Gorgonia'nın Kara Okyanusu'nu izliyordu. Gökyüzündeki mor ayın yarısı bulutların ardına gizlenmişti ve geceyi aydınlatan tek ışık buydu. Odora ve erkek kardeşi Dako, sahile yakın ilerlemeye çalışıyorlardı ama gecenin karanlığı ve yoğunlaşan sis, karanın görülmesini zorlaştırıyordu. Malvel'in muhafızları ortalıkta yoktu. Ancak Odora, kötü büyücünün adamlarının denizde ve sahilde dolaşıyor olabileceğini biliyordu.

Ayağının dibindeki dev silah sandığına baktı. Sandıktaki silahların, Malvel'e başkaldıran Gorgonialı asilerin nasıl işine yarayacağını düşününce, Odora'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Fakat oldukça tehlikeli bir işti bu. Kötü

büyücü onları bu kaçak silahlarla yakalarsa, onlara merhamet göstermeyeceği kesindi.

Birdenbire gemi sarsıldı. Odora, ileriye doğru sendeledi ve geminin küpeştesine tutunarak düşmekten son anda kurtuldu. Kalbi hızla çarpıyordu. Geminin ön kısmına gitti ve Dako'nun yere çömelmiş olduğunu gördü.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Ben bir şey *görmedim*," dedi Dako alçak sesle.

"Ancak yalnız değiliz. Dışarıda bir şey var."

Odora, korkudan titreyen ellerini kavuşturdu.

"Yakalanmamamız gerekiyor. Malvel'in muhafızları taşıdığımız silahları bulurlarsa, bizi öldürürler!"

Dako, uyarırcasına Odora'ya baktı. "Alçak sesle konuş. Bu silahları asilere ulaştırmamız *gerekiyor*. Onlar Malvel'e karşı tek şansımız." Dikkatle küpeşteye baktı.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Odora fısıldayarak.

Dako ona yanıt veremedi den gemiye vuran dev bir dalga, ikisini de sırlıslıklam etti. Ardından dalganın arasından ince, uzun bir boyun ve korkunç bir yılan başı yükseldi. Dehşete düşen iki kardeş, donakalmışlardı.

Canavar, ağzını açarak ikisine doğru atıldı. Odora, canavarın çürümüş dişlerini ve ağzından sarkan çatal dilini gördü ve kenara kaçtı.

Canavar, korkunç dişleriyle Dako'yu kafasından yakalayıp onu gemiden dışarı çekti. Odora'nın kardeşi, Canavarın pullu boynuna tekmeler ve yumruklar atıyor ama kendini kurtaramıyordu.

“Dako! Dako!” diye bağırdı Odora. Uzanıp kardeşinin bacaklarını yakalamaya çalıştı ama onu tutabileceği bir mesafede değildi. Canavar sisin içinde yok olurken, kardeşinin bedeninin bir yaprak gibi büküldüğünü gördü.

O sırada geminin arkasında bir dalganın daha yükseldiğini duydu. Arkasını dönüp baktığında, sudan uzun bir boynun yükseldiğini gördü. *İki Canavar var!* diye düşündü ümitsizlikle.

İkinci Canavar, dişlerini göstererek ona doğru atıldı. Odora, kendini yan tarafa atıp ıslak zeminde kaydı ve silah sandığına ulaştı. Sandığı açıp içinden bir kılıç çıkardı. Ardından kılıcı bütün gücüyle deniz canavarına doğru savurdu. Canavar, Odora'nın parlak kılıcını görünce geri çekildi.

Fakat sisin içinde beş kafa daha belirmiş ve Canavara katılmışlardı. Geminin etrafını sararak uzun, sivri dişleriyle Odora'ya saldırdılar. Odora kendini kılıcıyla savunmaya çalıştı ama altı kafa çok hızlı hareket ediyordu. Kılıç darbelerinden kaçarak gemiyi sarsıyorlardı. Odora, kollarının giderek zayıfladığını ve kılıcının ağırlaştığını hissediyordu.

Kafalardan birine saldırmaya çalışırken, ıslak zeminde kaydı. Tekrar dengesini bulmaya çalışırken gemi, suyun üstünde yükseldi. Güverte eğildi. Kılıçlar, mızraklar ve yaylar dört bir yana saçılarak suya düştüler.

Tüm kafalar bir anda yükseldi. Odora dehşet içinde tüm boyunların dev cüsseli bir bedene bağlı olduklarını fark etti. Ortada altı ayrı Canavar yoktu, altı kafalı dev bir Canavar vardı. "Hayır!" diye bağırdı. Canavar, gemiyi sanki küçük bir çakıl taşıymış gibi kavrayıp bir kenara fırlatmıştı.

Odora, havaya savrulmuştu. Kara dalgaların arasına gömülmeden birkaç saniye önce, *öleceğim*, diye düşündü. *Başarısız olduk. Silahlar olmadan asiler Malvel'i yenemez. Kara Büyücü kazandı.*

BİRİNCİ BÖLÜM

MALVEL'İN HİLESİ

Tom, kısa bir koşuya çıkmıştı. Yerden yükselmişti, adeta havada süzülüyordu. Altın zırhı giymiyor olmasına rağmen, özel güçlerini kaybetmemişti.

Ama durduğunda, bacağına bir acı saplandı. Aşağı bakınca, sivri bir kayanın yerden fırlayıp bacağına saplanmış ve baldırını kesmiş olduğunu gördü. Halbuki bir saniye önce ortalıkta hiç kaya yoktu. Ama Malvel'in krallığında hiçbir şey normal değildi zaten.

“Sorun nedir?” diye sordu Elenna. Fırtına'nın üstündeydi ve Gümüş de yanlarında onları izliyordu.

“Kaya bacağıma kesti,” diye açıkladı Tom. “Onu kötülemeden tedavi etmeliyim.”

Omzunda taşıdığı kalkanını aldı. Kalkanın üzerinde, her birini Avantia'nın iyi

Canavarlarından kazandığı altı hediye vardı. Tom, Alev Kuşu Epos'un pençesini aldı ve ılıkliğini avuçlarında hissederek kanayan baldırının üstüne koydu. Kanama hemen durmuş ve Tom'un derisi, hiç yaralanmamış gibi eski haline dönmüştü.

"Etkileyici," dedi Elenna gülümseyerek.

Tom, pençeyi tekrar kalkanına yerleştirirken, hafif bir titreşim hissetti. Deniz Yılanı Sepron'un dişi, yine titriyordu. İyi Canavar, Malvel'in kötü Canavarlarından biri tarafından esir alınmıştı. Tom, bu seferki düşmanının neye benzediğini merak etmekten kendini alamadı.

"Haydi hareket edelim," dedi yumruklarını sıkarak. "Sepron'un başı dertte ve damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, ölmesine izin vermeyeceğim!"

Malvel, iyi Canavarları Gorgonia'ya hapsedmiş, Avantia korumasız kalmıştı. Tom, Kara Büyücünün

barış dolu Avantia Krallığı'nı ele geçirmek için oraya kötü Canavarlarını yollamayı planladığını biliyordu.

"Haydi, haritaya bir daha bakalım," dedi Elenna. "Doğru yöne gittiğimizden emin olmalıyız."

Tom, haritayı Fırtına'nın eyerindeki heybesinden çıkararak açtı. Bu haritayı Tom ve Elenna'ya, Gorgonia'ya ilk ayak bastıklarında Malvel yollamıştı. Ölü hayvan derisinden yapılmıştı ve berbat kokuyordu.

Elenna, Tom'un omzunun üstünden baktığında haritada yeşil bir çizginin belirdiğini gördü. Hoş görünümlü arazilerin arasından, Kara Okyanus'a ulaşan bir rotayı gösteriyordu. Yolun sonunda da minik bir Sepron resmi vardı.

"Önümüzde uzun bir yol var," dedi Elenna. "Ama en azından kolay bir rota gibi görünüyor. Denize uzanan vadiler var sadece."

“Belki de buradaki her yer kötü değildir,” dedi Tom. Savaşmak zorunda olduğu Canavarın düşüncesini aklından çıkarmaya çalışıyordu. “Haydi gidelim!” Haritayı sararak yeniden eyerin içine koydu ve yol boyunca yürümeye başladı. Elenna, Fırtına'nın üstünde; yanında Gümüş'le beraber onu takip ediyordu.

Gün ilerledikçe Tom, yolun onları düzlükler yerine giderek dikleşen kayalıklı tepelere doğru götürdüğünü fark etti. Fırtına, iri kayaların arasından dikkatlice yolunu seçiyor, sert kayalar toynaklarına battıkça acıyla inliyordu. Gümüş ise uluyarak patilerini koyabileceği düz bir nokta arıyordu.

“Anlayamıyorum,” dedi Tom etrafına bakınarak. “Yanlış bir yol mu izledik?”

“İzleyebileceğimiz tek yol buydu,” dedi Elenna. “Yol hiçbir yerde ikiye ayrılmadı.”

Tom, şaşkınlıkla başını sallayarak tekrar haritaya baktı. “Bak,” dedi. “Şu anda düzlüklerde olmalıydık. Harita yeşil vadileri gösteriyor.”

Elenna'nın kafası karışmıştı. “Neden olmayan düzlükleri gösteriyor ki?”

“Bir düşünsene,” dedi Tom. Neler olduğunu anlamış ve oldukça öfkelenmişti. “Bize bu haritayı kim verdi?”

“Malvel.” Elenna'nın sesi de öfkeliydi.

“Doğru,” dedi Tom. “Ona güvenebileceğimizi düşündüğümüz için aptal olmalıyız.”

Elenna, Fırtına'nın yularını çekerek “Durmaliyız,” dedi. “Harita bize daireler çizdiriyor olabilir.”

“Güvendiğim tek bir şey var,” dedi Tom. Elini cebine daldırdı ve babası Taladon'dan ona kalan pusulayı çıkardı. Pusulayı yola doğru uzattı.

Elenna, pusulaya bakmak için Fırtına'nın üstünden eğildi. Gümüş ise heyecanla Tom'un ayaklarının etrafında zıplıyordu.

Pusulanın iğnesi, *Kader* ve *Tehlike* kelimeleri arasında gidip geliyordu.

"Bu yolu izlersek, ikisiyle de karşılaşacağımız anlamına mı geliyor bu?" diye sordu Elenna.

"Evet, öyle olmalı," diyen Tom, pusulayı yeniden cebine soktu ve doğrularak omuzlarını dikleştirdi. "İlerlemeye devam edeceğiz. Malvel'in hilelerini umursamamalı ve Sepron'u kurtarmalıyız."

**Bu maceranın devamı,
DENİZ CANAVARI NARGA'da.**

